

Recseg-ropog a közös Európa-ház

2015 július 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Recseg-ropog a közös Európa-ház, rosszkedvet keltve uniószerte, miközben tömegek továbbra is az ígéret földjeként, t?zön-vízen keresztül ide törekednek.

Talán mégis olyan kincs birtokosai vagyunk, amit nem tudunk kell?en megbecsülni?

Az Európai Unió egy olyan történelmi mélypontot követ?en jött létre, amikor a szabad versenyes kapitalizmus egyik szörnyszülöttét, a nácizmust csak a másik, a bolsevizmus segítségével, annak fél Európát feláldozva sikerült legy?zni. A leírhatatlan háborús pusztításokat követ? megrendülés légkörében olyan megoldást kerestek, amely alkalmas lehetett egyrészt az egyes nemzeteken belül, másrészt az azok között korábban rendre kifejl?d?, kiélez?d? s végül pusztító diktatúrákba, illetve világháborúba torkolló konfliktusokat megel?zni, illetve szabályozott mederbe terelni. Ehhez a küls? geopolitikai helyzet is ösztönz? impulzusokat adott. A szövetségesb?l hamar ellenséggé váló Szovjetunióval szemben szükségesnek látszott az általa katonailag és ideológiailag is fenyegetett nyugat-európai államok minél szorosabb kooperációja és olyan társadalomgazdasági újjászervezése, amely elejét veszi a bolsevista ideológiai fellazításnak megágyazó társadalmi elégedetlenség kialakulásának.

Másrészt a háború igazi gy?ztese, az Egyesült Államok politikai vezetése éppen maga is a szabad versenyes kapitalizmus társadalomromboló er?inek megszelídítésére törekedett (Roosevelt New Dealje). Ez megkönnyítette két, már régóta kidolgozott, politikai szervezetként is megszervez?dött, de az államirányítás szintjéig tartósan még eljutni nem tudó ideológia, a szociáldemokrácia és a kereszténydemokrácia politikai f?szerepl?vé válását. Mindkét politikai ideológia élesen bírálta a szabad versenyes kapitalizmus által létrehozott széls?séges társadalmi egyenl?tlenségeket, és id?vel egymás felé konvergálva fogalmaztak meg olyan kiegyenlít? megoldásokat, amelyek végeredményben meg?rizték a szabad vállalkozás ösztönz? erejét, ugyanakkor képesek voltak a széls?séges vagyoni és esélyegyenl?tlenségek mérséklésével a társadalmi nyugalmat meg?rizni.

Korábban a szabályozatlan kapitalizmus által periodikusan gerjesztett válságok, az e válságperiódusokban fellép? tömeges elnyomorodás önmagában is robbanásveszélyes társadalmi konfliktusokat gerjesztett, ezeket azután az els? világháború fizikai és mentális pusztításai, illetve a legy?zöttekre rótt teljesíthetetlen „jóvátétel” Oroszországban és Németországban oly mértékben kiélezték, hogy az alkalmas táptalajul szolgált a messianisztikus bolsevik, illetve náci ideológia elterjedéséhez, és hozzájárult hatalomra jutásukhoz. A háborút követ? újjáépítés során a gyilkos diktatúrákkal és a pusztító háborúval szemben, azok megismétl?dését elkerülend? a logikus választás a szabadság létbiztonsággal való összekapcsolása és az államok közötti tartós béke megteremtése volt. Mindkett?nek hatékony eszköze volt a szolidaritás elvének – a szabad piac mellé – a közpolitikába emelése.

A háború a legtipikusabb negatív végösszeg? játszma, amivel különböz? mértékben, de mindenki veszít. A totális tüzérségi és légi háborúban ez már a hadiszállítókra is érvényessé vált. Ez volt az els? alkalom, amikor sikerült ennek konzekvenciáit levonni, és olyan gazdaságszervez? elveket és módszereket találni, amelyek a nemzetek és államok közötti konfliktusokat a szabad kereskedelem és a közösségi kohézió együttes alkalmazásával garantáltan a békés versengés terepén voltak képesek tartani, immár két emberölt? óta, és remélhet?leg még hosszú ideig.

Az Európai Közösség létrejöttét nagyban segítette a küls? (szovjet katonai) fenyegetettség, amely szükségszer?vé tette a legy?zött Német- és Olaszország er?forrásainak a közös gazdaság és védelem körébe történ? bevonását és fejlesztését. Így semlegesítette a revansista tendenciákat és egyenjogúsította a megszállt vesztes országokat. Európa kétfelé szakítottsága és a hidegháború kés?bb is hajtóereje maradt a közösség b?vítésének, még úgy is, hogy ennek érdekében komoly – a mediterrán országokat – felzárkóztató mechanizmusokat (és transzfereket) kellett m?ködtetni. A bizonyos er?k és államok részér?l eredetileg részben kényszer? együttm?ködés végül olyan sikeresnek bizonyult, hogy a létrejött közös piac a küls? fenyegetés mérsékl?désével, majd elmúltával is nemcsak egyben maradt, de a kooperáció egyre mélyült, valamint újabb és újabb tagállamok csatlakozásával szélesedett.

A négy alapszabadság (az áruk, szolgáltatások, t?ke és a személyek szabad áramlása) érvényre juttatása olyan piaci, méretgazdaságossági el?nyökkel járt, amelyek minden résztvev?t meggy?ztek arról, hogy az ezen el?nyökért korábban folytatott háborúskodás teljesen értelmetlen. A bels? vámok eltörlése, ezzel egy id?ben a küls? vámhatár meg?rzése, a külvilággal folytatott kereskedelem tudatos szabályozása egy nagy (egyre b?vül?) és hatékony piacot hozott létre. A huzamos békés együttm?ködést el?segítette, hogy a létrejöv? többcentrumú államközösség lehet?séget biztosított a gyengébbeknek a gazdasági önvédelem egy bizonyos szintjére, els?sorban az önálló adó- és pénzpolitika révén. Ennek leghatékonyabb eszköze az önálló monetáris politika volt: a gyengébb országok valutájuk árfolyamának szükség esetén alkalmazott gyengítésével meg tudták védeni magukat a kóros külkereskedelmi hiánytól, és segítették az állam finanszírozását. Az újraelosztás mértékének meghatározásával pedig saját adottságaiknak, tradícióiknak megfelel?en gondoskodhattak a társadalmi kohézió és mobilitás fenntartásáról, amihez a felzárkóztató mechanizmusok révén a közösségt?l forrásokat is kaptak.

Az államokon belüli költségvetési, illetve az államok közötti transzferekr?l bebizonyosodott, hogy az alacsonyabb vásárlóerej? rétegek, illetve régiók fizet?képes keresletének növelésével és közel állandó szinten tartásával nagy hatású gazdasági stabilizátorként is m?ködnek. Ez volt a több évtizedes, válságperiódusoktól meg nem szakított gazdasági prosperitás egyik f? garanciája. Így a szubszidiaritás végeredményben a területi vitákat és az államok közötti háborút, a szolidaritás a bels? feszültségeket és a forradalmakat segített megel?zni.

Az Európai Közösség, majd Európai Unió mindezek miatt a történelemben talán sosem volt hatékonyságú „birodalmat” hozott létre, amelyb?l nem kikívánkoztak a „provinciák”, hanem folyamatosan bebocsátásért zörgettek, és még mai, ellentmondásos, válságosabb periódusában is zörgetnek a kívülálló államok. Mi több, még azon kevés állam, amely egyedülállóan el?nyös helyzete folytán távol tartja magát a formális csatlakozástól (Svájc, Norvégia), különmegállapodások révén részesülni kíván a gazdasági közösség el?nyeib?l. Van tehát mit veszítenünk – igaz, ha nem találunk megoldásokat az újabb kelet? szétfeszít? er?k kezelésére, mindezt el is veszíthetjük.

Krómer István

www.napigazdasag.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló